

Na własne żądanie

Dobrze, że mało kto zwraca na mnie uwagę. Dzięki temu mogę, niezauważony, być w różnych miejscach, właśnie to jest moim darem. Spaceruję ulicami, wchodzę do domów i mogę wszystko zobaczyć. Wczoraj wszedłem, tylko na chwilę, ale zostałem dłużej. Stałem z tyłu za kanapą. Od pierwszej chwili wiedziałem, że to jest gabinet lekarski. Tam było tak bardzo surowo: biurko, dwa krzesła, komputer i kanapa, o której od razu pomyślałem: leżanka jak u Freuda. Stałem z boku i patrzyłem na panią w białym fartuchu, która wypełniała jakieś dokumenty. Nagle do gabinetu wbiegła Gabi – tak się zwracała do niej kobieta ubrana na biało – usiadła i zaczęła:

– Pani doktor – krzyczała – on mnie po-
bił!

– Kto cię pobił, Gabi?

– Ten, co nas pilnuje!

– Ale który? Jest przecież dwóch sanitariuszy.

– No ten wysoki Przemek, czy jak mu tam inaczej... Jaka różnica? Ważne, że jestem pobita i to bardzo.

– Gabi, a wiesz, że Przemek od tygodnia jest na urlopie?

– To co z tego? Uderzył mnie, o tutaj –
palcem pokazuje klatkę piersiową.

– A kiedy on to zrobił?

– Teraz, w czasie obiadu.

– Obiad będzie dopiero za godzinę.

– To może to było podczas kolacji!

– Rozumiem. Gabi, a czym dzisiaj wymy-
ślaś sobie włosy? – pyta z zaciekawieniem
lekarza.

– Jak to czym? Na śniadanie było masło.
To czym miałam wymyć? Masłem, oczywiście!

– Wiesz jak ciężko ci będzie to zmyć?

– Przecież dopiero jutro rano będę myć
znowu głowę – odpowiedziała z dużą rado-
ścią. A wie pani jak on mnie pobił? Pani
patrzy – wysuwa rękę ponad ramię i palcem
pokazuje plecy.

– Gabi, chyba trochę przesadzasz? On cię
nie pobił, nie ma żadnych śladów. Przed
chwilą pokazywałaś, że pobił cię z innej
strony.

– Ja swoje wiem. I nie ma różnicy gdzie
mnie pobił – odpowiedziała.

Patrzyłem na to wszystko i nie mogłem
uwierzyć. Tak naprawdę miałem ochotę
wyjść do innego pokoju, ale bałem się, że w
drugim będzie jeszcze gorzej. Zostałem,
zasłuchany w dialog lekarki z pacjentką.
Tylko się jakoś dziwnie skurczyłem. Chyba ze
strachu, ze zdziwienia, z niedowierzania.
Jednocześnie podziwiałem spokój tej
(nie)normalnej rozmowy. One miały sobie
tak wiele do powiedzenia. Więcej mówiła
Gabi, co jakiś czas lekarka przerwała zadając
jej jakieś pytanie.

– Gabi dlaczego namalowałaś na ścianie
napis: „kocham pana doktora”?

– Przecież go kocham, a on mi nie wierzy.
To niech widzi jak bardzo! Niech wszyscy

wiedzą, co to jest miłość.

– A czy wiesz, że ta sala była malowana w
zeszłym miesiącu?

– To dobrze! Na czystej ścianie lepiej wi-
dać napisy! – ucieszyła się. – Niech pani
patrzy, pani doktor, co się teraz stanie.

Gabi pocierała paznokciem, pomalowa-
nym czarno-turkusowo lakierem, przekona-
na, że ten kolor pozostanie na jej ustach.

– Teraz zmienię sobie kolor! Widzi pani?
Pani tak nie potrafi, a ja umiem! Co pani na
to?

– Gabi, nic się nie zmieniło. Masz takie
usta jakie miałas wcześniej. Przecież ten
lakier jest już suchy, a suchym lakierem nie
można malować.

– No, widzi pani sama! A później mi się
pani dziwi, że wysmarowałam ścianę świe-
żym... Dobra już nie będę mówić, bo później
pani powie, że będzie rzygać.

– Gabi! Dość już...

– Dobra: że będzie pani zwracać. Smaruję
tym, co mam pod ręką.

– Gabi! Przestań już! Skończ z tym!

– Pani doktor, a mogę wyjść na własne
żądanie? Wie pani, że on mnie pobił, a dok-
tora kocham to napisałam na ścianie, żeby
wszyscy wiedzieli, że mamy się ku sobie.

– A doktorowi mówiłaś, co do niego czu-
jesz?

– Mówiłam dużo razy, ale on nie chciał
mnie słuchać. Gadał mi, że ma żonę. A co
mnie obchodzi jego żona? Może kochać i ją i
mnie. Tylko słyszałam, że podobno pani jest
jego żoną. Prawda to czy żarty sobie ze mnie
robił, bo myślał, że ja jakaś głupia jestem?

– Prawda. Jestem żoną doktora, którego
kochasz.

– To pani doktor mnie lubi i mi odda dok-
tora! Tak?

– Gabi, a połykasz to, co pielęgniarce ci poda-
ją?

– W życiu! Jestem zdrowa i nie będą mnie
truć jakimś kolorowymi pestkami. Wie pani
doktor, co zrobię jak mi pani da swoje kol-
czyki, to zrobię nimi dziurki w tych pestkach i
będę miała takie piękne korale.

– Gabi, a ty wiesz, że musisz połykać to,
co dają ci pielęgniarce? Jakby ci to wytłuma-
czyć... to jest taki... gips, który spowoduje, że
będzie ci lepiej.

– Pani doktor, mnie się nic nie złamało,
on mnie aż tak nie pobił. A jak mi może być
lepiej? Jest mi bardzo, bardzo lepiej. Tutaj
jest przecież doktor, co go kocham i mogę na
niego patrzeć.

Patrzyłem, słuchałem i nie mogłem już
dłużej wytrzymać. Też chciałem wyjść na
własne żądanie! Długo nie mogłem zrozu-
mieć dlaczego one tak dziwnie rozmawiają.
Szkoda, że cień – taki jak ja – zwykły milczący
obserwator. Przecież gdybym umiał mówić,
gdybym mógł jakoś pomóc, może wziąłbym
na siebie cierpienie tych, którym jest „bardzo,
bardzo lepiej”... Ludzie powinni mieć w sobie
siłę, tolerancję, miłość i zrozumienie – wtedy,
kiedy Inni są po prostu inni. Gdybym umiał
mówić... , gdybym mógł pomóc..., teraz wy-
chodzę. Na własne żądanie.

Eliza Segiet

Adam Ochwanowski

***

dobrze, że nie mam dzieci
lekcje
lektury
wywiadówki
stówka
dwie stówki
rozbita szyba
podbite oko
wyżej dupy
za wysoko
masło
chleb
bez emerytury
szynka
mucha
na lep
pięciolistna koniczynka
babciu
dlaczego masz
wielkie oczy...

***

dobrze, że nie mam dzieci
w oknie
przelotnie
zakneblowane
drzwi
próg
nie bóg
plód
nie wzwód
manna nie leci
prawda ubrana
od rana
ćwierkają wróbelki
wieczorem
skrzypek na dachu
odmawia różaniec
droga do malborka
nie do boga
to co wpięprzasz chamie
to ostruga
nie ostroga...

***

dobrze, że nie mam dzieci
internet
zatwardziały dysk
butem w pysk
krew
z dała nie płonie
ognisko
blef
modlitwa
kaganiec
sitwa
tupot mew
list z ameryki
od wujka
przeliczony
na złotówki
w telewizji
czterej pancerni
i pies...